

«Em preocupa molt que els símptomes siguin crònics»

Parlem amb Marta Ubach, veïna de Terrassa que viu amb fatiga extrema, ofecs i taquicàrdies des del 14 de març en què va contraure la Covid-19

La Marta Ubach té 46 anys i fa tres mesos que té fatiga i ofecs. | Cedida

Marta Ubach té 46 anys viu al barri de Sant Pere de Terrassa, i des del 14 de març, dia en què va contraure la Covid-19, viu amb fatiga, ofecs, taquicàrdies i altres patologies derivades de la malaltia. En una entrevista a **La Torre**, explica la "impotència" que li provoca aquesta situació, assegura sentir-se "abandonada per Salut i manifesta la preocupació de que la simptomatologia "sigui crònica".

Ubach integra, juntament amb més de 700 persones, el Col·lectiu d'Afectades i Afectats Persistents de Covid-19, una plataforma d'àmbit català nascuda a xarxes socials de manera desesperada per a donar visibilitat a les persones que presenten símptomes de coronavirus mesos després d'haver-lo passat.

- Quins símptomes pateix a dia d'avui?

- La fatiga extrema, els ofecs i les taquicàrdies són permanents, tot i que en varia la intensitat: a vegades em permeten moure'm i hi ha dies que no em puc aixecar del llit. També pateixo febres, dolors molt estranys que es van movent pel cos, em surten hematomes a les cames i se

m'adormen les extremitats. Són mals que van i venen.

- Quan va començar a sentir els primers símptomes?

- El 14 de març van aparèixer els primers símptomes. Van ser els quinze dies de què tant es parla, en què vaig passar una grip fortíssima que em va portar al límit. Aleshores va aflluixar i va passar al cap: em feien mal les orelles, mal al cap i al coll, símptomes que a vegades segueixen apareixent.

"Em pensava que ja s'havia acabat, però a mitjans d'abril vaig caure en picat i no m'he tornat a recuperar"

- Això vol dir que porta aïllada des d'aleshores?

- No, vaig aïllar-me durant un mes, fins que la infecció al cap va acabar. Un cop els metges em van confirmar que no contagiava, vaig poder abraçar i ajuntar-me per fi amb la meua família, així com sortir al carrer; era inviable seguir en aquella situació.

- Com s'ha manifestat la malaltia?

- Un mes després dels primers símptomes, vaig passar cinc o sis dies en plena forma, em sentia activa i recuperada. Em pensava que ja s'havia acabat, però a mitjans d'abril vaig caure en picat: em vaig estirar al sofà baixa de forces, la temperatura corporal em va baixar fins als 34 graus i des d'aleshores ja no m'he recuperat; els símptomes han sigut continus.

- Com va afectar-la, el fet de tenir una recuperació puntual i recaure?

- És una experiència que comparteixen nombrosos integrants del grup i que és molt frustrant. Ara, quan tens dos dies més o menys bons, tens molta por perquè saps que arribarà una recaiguda, pel que t'impedeix tenir un dia a dia regular i sobretot, tenir una vida activa.

- S'ha realitzat la prova de detecció del coronavirus?

- Me la van realitzar després de dos mesos dels primers símptomes, amb un resultat negatiu. Malgrat que he trepitjat diverses vegades l'hospital, mai m'havien realitzat la prova, ja que, com que n'hi havia poques, les reservaven a les persones ingressades. D'altra banda, el test PCR d'immunitat, que me'l vaig fer per via de la sanitat privada, va confirmar que ja l'havia passat, pel que desespera molt trobar-me així tres mesos i mig després dels primers símptomes. Crec que seria interessant que ens fessin la prova de detecció en sang.

- Com s'ha vist afectada la seva situació laboral?

- Tinc una botiga amb una sòcia, que per sort l'està tirant ella endavant. Joestic a casa, incapacitada per treballar: no sé en quin moment el cos em pot dir prou, pel que no tinc garanties de poder donar el millor de mi, com reclama la feina.

- Què li permet i què li impedeix la seva salut actual?

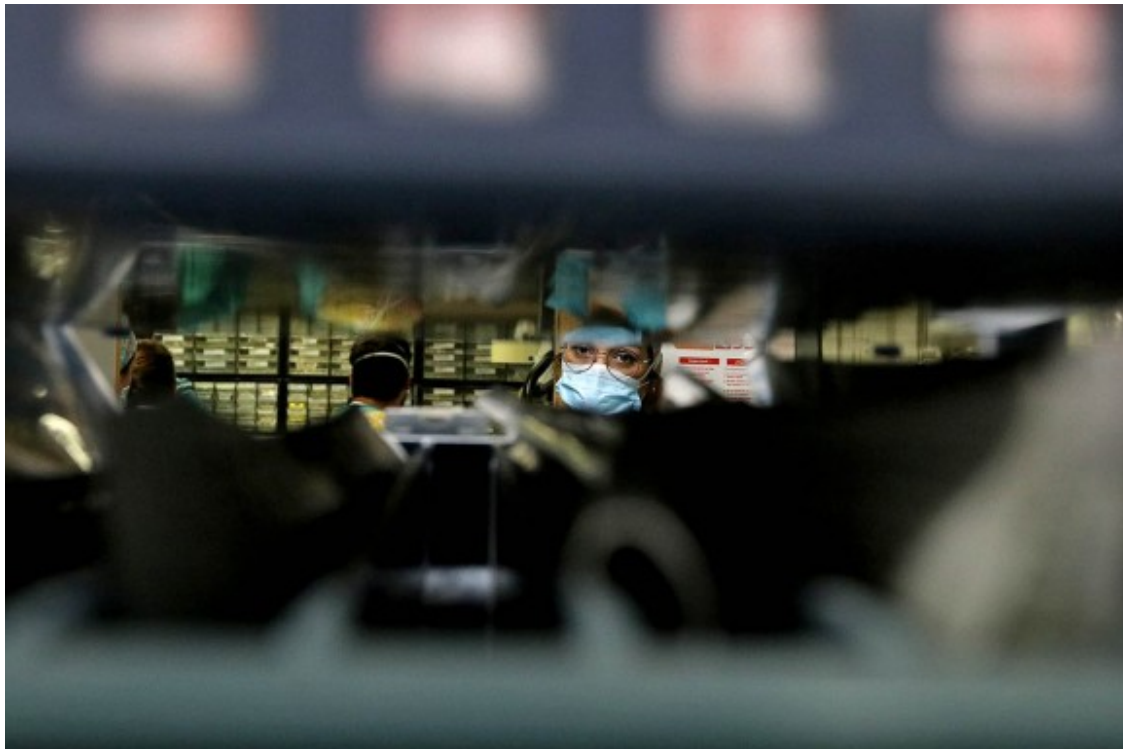
- La irregularitat és total: en qualsevol moment el cos cau en picat i ja no pots fer res. Em causa molta impotència, a mi que sóc una persona molt activa i social. Quan tinc els millors dies aprofito per a sortir, aprofitar al màxim els moments amb la meua filla i fer feines de la llar, sense saber

quan tornaré a recaure i sense saber quant durarà la recaiguda. En canvi, quan tinc un mal dia, no tinc forces ni per aixecar-me del llit. Ara que s'ha acabat el confinament, no estar al 100% és molt angoixant.

"No és un virus normal, és una cosa molt estranya, com si hagués estat manipulats"

- Quina és la seva major preocupació actualment?

- La preocupació principal és que els símptomes siguin crònics per culpa d'una mala atenció en el moment en què s'hauria d'haver actuat, que és ara. Si ho miressin i em tractessin, potser trobarien una cura, però em fa molta por que arribi el moment en què ja no tingui solució.

La Marta assegura que no han rebut bon tracte per part de Salut. Foto: Albert Alemany

- Quins dubtes li planteja la malaltia?

- Sembla que sigui dissenyada per fer mal als humans, ja que afecta la majoria de cèl·lules del cos. No és un virus normal, és una cosa molt estranya, com si hagués estat manipulats. Ara se sap que és una malaltia multisistèmica, que passa dels pulmons a la sang i afecta qualsevol òrgan. No sabem a què ens enfrontem, i això crea molta por i incertesa. Hi ha molta feina al davant, i m'estranyaria que es trobés una vacuna tan aviat com indiquen els pronòstics.

- Creu que Salut "s'ha oblidat" de gent com vostè?

- Ens han tractat molt malament, en general. És un virus nou i se'n desconeixen molts trets, però això no justifica que ens tractin de bojós i no ens vulguin atendre. Per exemple, els primers dos mesos, cada cop que hi anava no em feien la prova, ja que no necessitava l'hospitalització. Normalment, els metges ho associen a l'angoixa i ens titllen d'"exagerats", ja que tenen entre cella i cella que el virus no pot durar més de quinze dies. A les proves donem negatiu i ens tracten com si tinguessin seqüeles, pel que demanem que ens investiguin les vies sanguínies, on si el tenim no podem transmetre'l però es pot seguir manifestant dins nostre.

"Fins ara m'he gastat molts diners en la sanitat privada, i ho trobo molt injust"

- Per quina via han optat, doncs?

- Fins ara m'he gastat molts diners en la sanitat privada, i ho trobo molt injust. No estic bé i necessito un diagnòstic acurat. El meu metge de capçalera, fins i tot, em va assegurar que "no em podia ajudar més" i que no em podia derivar a cardiòlegs o otorrinos, que és el que necessito. La sanitat pública no sap com tractar-nos, i hi ha companys que no es poden permetre una cobertura privada, pel que reclamem que se'ns tracti dignament.

"S'ha parlat molt dels que l'han passat, dels ingressats i dels morts, però no dels que segueixen presentant símptomes després de mesos"

- Com va néixer el Col·lectiu d'Afectades i Afectats Persistents de Covid-19?

- Una companya que es trobava en la mateixa situació va fer una crida per Twitter, i van començar a sortir testimonis de persones que tenien símptomes persistents de Covid-19. Tenim molta sort d'haver-nos trobat, ens sentíem molt sols. Volem que la gent sàpiga que existim, que no som malalts imaginaris i que es demostrí que hi ha excepcions en què el virus no dura els 15 estipulats.

- Què reclamen?

- La nostra situació comença a conèixer-se tot just ara. S'ha parlat molt dels que l'han passat, dels ingressats i dels morts, però no dels que segueixen presentant símptomes després de mesos. Volem visibilitat i una atenció específica, ara que comencen a néixer àrees destinades al seguiment de pacients amb seqüeles de la pandèmia, però estan molt enfocades a persones que han estat ingressades.

"A mi i a moltes persones ens ha canviat la vida completament, però pel que sembla el més important"

és l'economia"

- Quina és la seva línia d'actuació?

- Fins ara estem fent-nos visibles a través de xarxes socials per a donar a conèixer el nostre cas i aconseguir agrupar tots els qui es trobin en la mateixa situació per a teixir una estructura potent. La insistència ens ha dut a aconseguir una reunió amb Salut, que es va comprometre a treballar pels nostres objectius.

- Quin consell donaria a la ciutadania, ara que ens trobem a la "nova normalitat"?

- La gent és molt inconscient, perquè creuen que és com una grip i no tenen en compte que hi ha gent patint molt més del que es podrien imaginar: les terrasses estan plenes i no es respecta la distància de seguretat. A mi i a moltes persones ens ha canviat la vida completament, però pel que sembla el més important és l'economia i que una majoria no es queixi.

[noticiadiari]2/204428[/noticiadiari]

?[noticiadiari]2/204426[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/204351[/noticiadiari]

?[noticiadiari]2/203378[/noticiadiari]

?[noticiadiari]2/203662[/noticiadiari]